

Тиха елегія (скорочено)

Володимир Підпалий

Коли мене питають: "Любиш ріки,
річки, і річечки, і потічки?" —
відмовчуюсь: вони в мені навіки,
а для мого народу на віки...
Коли мене запитують: "Народу
чи зможеш прислужитись, як і де?" —
мовчу: на ясні зорі, на тихі води
хай випадкове слово не впаде...
Коли мене питають: "Любиш землю,
степи, озера, яблуні в саду?" —
я знов мовчу: від них не відокремлю
себе й тоді, як в землю перейду...
Коли мене питають: "Рідну мову
чи зміг би поміняти на чужу?" —
моя дружина сину колискову
співає тихо... Краще не скажу...
Коли мене питають: "Україну
чи зможеш ти забути на чужині?"
кричу: "Кладіть отут у домовину
живим!.. Однаковісінько мені..."

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Елегія — це жанр у ліриці, означає — сумна, журлива пісня. У В. Підпалого це ще й "тиха елегія". Тому що про любов до батьківщини не треба кричати, багато говорити, краще це доводити ділом. Ліричний герой поезії "Тиха елегія" саме так і чинить: не відокремлює себе від своєї землі, не може проміняти її на привабливу чужину, а дружина співає його синові колискову рідною мовою... Вірш побудований у формі питань і відповідей. І якщо спочатку ліричний герой "відмовчується", "мовчить", то на питання, чи зможе забути Україну на чужині, "кричить" та відповідає словами Т. Шевченка: "Однаковісінько мені..." Тобто йому байдужа власна доля, тільки була б його Україна.